

Prolog

Las Peñas, Michoacán, Mexiko

Tak přísná bezpečnostní opatření exkluzivní rekreační středisko La Concha d'Oro za celých jedenáct let své existence nezažilo. Po jeho obvodu neustále procházeli ozbrojení policisté a na moři u pláže ve tvaru půlměsíce hlídkoval motorový člun. Letovisko bylo vyklizené, zkontrolované a důkladně zajištěné kvůli dvěma významným hostům. Kamkoli se dotyční pohnuli, jako roje včel pilně opylujících vzácné květiny se za nimi vznášeli strážci.

Těmi „květinami“ byli nově jmenovaný šéf mexické protidrogové centrály Carlos Danda Carlos a Eden Mazar, specialista na boj s terorismem izraelské tajné služby Mosad. Mexiko naléhavě potřebovalo pomoc v postupu proti hluboko zakořeněné korupci a všeobecnému strachu ze tří nejmocnějších drogových kartelů. Jak před třemi dny ředitel Mosadu vysvětlil Jasonu Bourneovi, právě z tohoto důvodu se Carlos obrátil na Izraelce.

Carlos Danda Carlos patřil podle ředitele k novým Mexičanům. Vystudoval ve Spojených státech a jako nebojácný

reformátor se snažil osvobodit svou zemi ze smrtícího sevření, v němž se nacházela. „Zdaleka nejnebezpečnějším kartelem jsou Los Zetas,“ tvrdil ředitel. „Především proto, že jejich základ tvoří elitní vojáci, kteří dezertovali ze zvláštních jednotek mexické armády.“ Šéf Mosadu položil Bourneovi ruku na rameno. „Bude tam ale tolik bezpečnostních opatření, že to pro vás bude hračka. Stačí, když dohlédnete na Edena Mazara, a mezitím si můžete v klidu užívat sluníčka a lenošení.“

„Já pro vás nepracuju. Nedělám nikdy pro nikoho,“ odsekl Bourne poněkud hrubě na to, jak se k němu ředitel choval od chvíle, kdy po smrti Macea Encarnacióna přijel do Izraele.

V ředitelově pousmání se mísil smutek s lítostí. „Rebeka pro mě byla jako dcera. Od jejího pohřbu už uplynul měsíc, ale vy se pořád nemáte k odjezdu. To k vám moc nejde.“

„Už to nejsem já,“ odušil Bourne. „Něco uvnitř mě se zlomilo. Nic mě nezajímá.“

Ředitel si ho chvíli měřil. Byl to menší muž s hustými bílými vlasy a mnoha vráskami, jimiž se do jeho tváře vepsalo snad každé úmrtí či zklamání. Zažil také řadu vítězství, ta se však tak viditelně neprojevovala. „Myslel jsem, že tenhle... výlet by vám pomohl zapomenout na...“

„Na její smrt se zapomenout nedá,“ zavrčel Bourne.

Ředitel pokýval hlavou. „Ještě je brzy. Naprosto vás chápu.“ Rozhlédl se po nábřeží. „Můžete tady zůstat klidně měsíc – nebo jak dlouho budete chtít.“

Bourne v jeho slovech hledal náznak ironie, žádný však nenašel. Šéf Mosadu to zřejmě myslel vážně. Bourne se na chvíli odmlčel a v duchu zvažoval své omezené možnosti. „A víte, že máte pravdu? Možná bych opravdu potřeboval dostat nějaký úkol.“